

[Anne Grete Holmsgård]

var en ekspropriering. Vi valgte selvfølgelig den mulighed, som ville give færrest problemer for de pågældende partier, og jeg synes, det er meget bittert at se, at de ikke også vil bruge den mulighed, for hvis man ikke viser, at man kan og vil stå bag planlovgivningen i denne sag, åbner man i virkeligheden nogle sprækker, som er fuldstændig urimelige.

Leif Hermann (SF):

Ministeren oplyste, at det, han skal tage hensyn til i forbindelse med godkendelse af regionplaner og specialtillæg til regionplaner, er statslige interesser og landsplanhensyn. Nu har jeg meget vanskeligt ved at forestille mig, hvor landsplanhensyn kommer tydeligere ind end netop i hovedstadsområdet.

Det, at man laver planlægning i hovedstadsområdet med hensyn til erhvervslokaliseringen, har selvfølgelig klart afsmittende virkning på den øvrige del af landet, for så vidt som den økonomiske impuls, der udgår fra det erhvervsliv, der er placeret i hovedstadsområdet, også får virkninger for resten af landet.

Ministeren siger, at enighed mellem lokale myndigheder vil være noget af det, der er afgørende for hans godkendelse, og at han, for så vidt statslige interesser, landsplanmæssige hensyn eller formentlig forholdet til fremmede magter ikke er antastede, agter at godkende i fremtiden. Sådan forstod jeg ministeren. Dermed er gummistempet institueret, for det vil være forholdsvis enkelt efter denne afgørelse stort set udelukkende at konstatere, at der hverken er statslige interesser, der er alvorligt truede, eller landsplanhensyn osv., og enighed mellem lokale myndigheder kan jo opnås og fortolkes på så mange mærkelige måder.

Så siger ministeren, at folketinget skal ikke rette i enkeltafgørelser. Jeg skal ikke kaste mig ud i nogen statsretlig diskussion med miljøministeren, men jeg tror nok, man skal overlade til folketinget selv at finde ud af, hvorvidt det vil rette i ministerens enkeltafgørelser. Jeg håber ikke, at vi kommer i tilsvarende situationer en anden gang – så meget tror jeg nok at debatten har lært ministeren – men i hvert fald må det vistnok være os selv, der finder ud af det.

Så spørger hr. Svend Åge Petersen, om kommunalbestyrelse, amsråd, hovedstadsråd

ikke er sagkyndige, og om det repræsentative demokrati ikke spiller nogen rolle. Ja men, hr. Svend Åge Petersen, planlægningslovgivning er netop karakteriseret af en høj grad af borgerdeltagelse, det vil sige, at det repræsentative demokrati ikke er nok, og det er en meget afgørende forudsætning.

Endelig kan man, som hr. Sven Skovmand har nævnt det, ikke komme efter hovedstadsrådet, for det er en temmelig udemokratisk opfindelse, hvis tilværelse opstår ved indirekte valg.

Om de ikke er sagkyndige? Undskyld, men hvad er det for en sagkundskab, Allerød kommune råder over? Den har et planlægningsgrundlag at se på – et planlægningsgrundlag, som Allerød kommunalbestyrelse selv har tiltrådt i forbindelse med regionplanlægningen i hovedstadsområdet. Pludselig passer det ikke længere, fordi man er inde i den sædvanlige krig mellem kommunerne i hovedstadsområdet om at rage arbejdspladser til sig.

Hvorfor anfører hr. Svend Åge Petersen ikke, at de nede i Høje-Tåstrup-centeret blev sure; det gjorde de nemlig, for de ville også gerne have haft arbejdspladserne. Argumentet gælder til Wandsbek.

Til sidst skal jeg lige sige til fru Hanne Severinsen, som siger, at det ville være vanvittigt at vente til 1985, og at det er en teoretisk måde at tænke på: det er en bombe under enhver form for planlægning, hvis man ikke vil overholde den, og der var jo plads nok andre steder til IBM, men der var selvfølgelig ikke plads, hvis man ikke ville bruge Borupgårdarealet i Allerød kommune, men det er jo trods alt en virksomhed, der er egnet til knudepunktsfunktioner og derfor bør være placeret i et knudepunkt.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Fru Anne Grete Holmsgårds udlægning af min handling som udelukkende værende brug af et gummistempel af hensyn til Allerød kommune, er en så ensidig og snæver udlægning af min holdning, at den grænser til det urigtige. Derfor må jeg tage skarpt afstand fra en sådan fortolkning.

Det er ret interessant, at fru Anne Grete Holmsgård var inde på Poul Henningsens digt om København. Jeg behøver ikke at få det overdraget, for jeg citerede næsten digtet